

“মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাই তোমালোকক যি পঢ়া পঢ়ায় সেয়া বৃদ্ধিত ৰাখি সকলোকে পঢ়াব লাগে, প্ৰত্যেককে পিতাৰ আৰু সৃষ্টি চক্ৰৰ পৰিচয় দিব লাগে”

প্ৰশ্ন: আত্মাই সত্যযুগতো ভূমিকা পালন কৰে আৰু কলিযুগতো কৰে কিন্তু পাৰ্থক্য কি?

উত্তৰ: সত্যযুগত যেতিয়া ভূমিকা পালন কৰে তেতিয়া তাত কোনো পাপ কৰ্ম নহয়, প্ৰতিটো কৰ্ম তাত অকৰ্ম হৈ যায় কিয়নো ৰাৱণ নাই। আকৌ কলিযুগত যেতিয়া ভূমিকা পালন কৰে তেতিয়া প্ৰতিটো কৰ্ম বিকৰ্ম বা পাপ হৈ যায় কিয়নো ইয়াত বিকাৰ আছে। এতিয়া তোমালোক সংগমত আছে। তোমালোকৰ গোটেই জ্ঞান আছে।

ওঁম শান্তি। এতিয়া এয়াতো সন্তানসকলে জানে যে আমি বাবাৰ সন্মুখত বহি আছোঁ। বাবায়ো জানে - সন্তানসকল মোৰ সন্মুখত বহি আছে। এয়াও তোমালোকে জানা - পিতাই আমাক শিক্ষা দিয়ে, যি আকৌ আনকো দিব লাগে। পোন-প্ৰথমেতো পিতাৰহে পৰিচয় দিব লাগে কিয়নো সকলোৱে পিতাক আৰু পিতাৰ শিক্ষাক পাহৰি গৈছে। এতিয়া পিতাই যি পঢ়ায়, এই পঢ়া পুনৰ 5 হাজাৰ বছৰ পাছত পোৱা যাব। এই জ্ঞান আৰু অন্য কাৰো নাই। মুখ্য হ'ল পিতাৰ পৰিচয়। তাৰপাছত এইটোও বুজাব লাগে যে আমি সকলো ভাই ভাই হওঁ। গোটেই সৃষ্টিৰ যিমানবোৰ আত্মা আছে, সকলো পৰম্পৰ ভাই ভাই। সকলোৱে নিজৰ প্ৰাপ্ত ভূমিকা এই শৰীৰৰ দ্বাৰা পালন কৰে। এতিয়াতো পিতা আহিছে নতুন সৃষ্টিলৈ লৈ যাবৰ বাবে, যাক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। কিন্তু আমি সকলো ভাই পতিত, এজনো পাৰন (পৰিত্ৰ) নহয়। সকলো পতিতক পাৰন কৰি তোলাঁতা হয়েই এজন পিতা। এইখন হয়েই পতিত, বিকাৰী, ব্ৰষ্টাচাৰী ৰাৱণৰ সৃষ্টি। ৰাৱণৰ অৰ্থই হৈছে 5 বিকাৰ স্ত্ৰীৰ মাজত, 5 বিকাৰ পুৰুষৰ মাজত। বাবাই বহুত সৰল ৰীতিৰে বুজায়। তোমালোকেও এনেদৰে বুজাব পাৰা। গতিকে প্ৰথমে এইটো বুজোৱা যে আমাৰ; আত্মাসকলৰ তেওঁ পিতা হয়। আমি সকলো ভাই ভাই। সোধা যে এইটো ঠিক হয়নে? লিখা - আমি সকলো ভাই ভাই। আমাৰ পিতাও এজন, আমাৰ সকলো আত্মাৰ তেওঁ হ'ল পৰম আত্মা, তেওঁক পিতা বুলি কোৱা হয়। এইটো দৃঢ়ভাৱে ধাৰণ কৰা তেতিয়া সৰ্বব্যাপী আদি (ভুল ধাৰণা) আগতেই আঁতৰি যাব। ‘অল্ক’ৰ (পিতাৰ) বিষয়ে প্ৰথমে পঢ়িব লাগে। কোৱা, এয়া ভালদৰে বহি লিখা। আগতে সৰ্বব্যাপী বুলি কৈছিলো, এতিয়া বুজিছোঁ যে সৰ্বব্যাপী নহয়। আমি সকলো ভাই ভাই, সকলো আত্মাই কয় – গড় ফাদাৰ, পৰমপিতা। প্ৰথমেতো এইটো নিশ্চয় কৰিব লাগে যে আমি আত্মা, পৰমাত্মা নহয়। আমাৰ মাজত পৰমাত্মা ব্যাপক হৈ থকা নাই। সকলোতে আত্মা ব্যাপক হৈ আছে। আত্মাই শৰীৰৰ আধাৰত ভূমিকা পালন কৰে, এইটো দৃঢ় কৰোৱা। বাবু আকৌ সেই পিতাই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞানো শুনায়, অন্যতো কোনেও নাজানে যে এই সৃষ্টি চক্ৰৰ বয়স কিমান। পিতাইহে শিক্ষকৰ ৰূপত বহি বুজায়। লাখ লাখ বছৰৰতো কথাই নাই। এই চক্ৰ অনাদি, সঠিক পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত, এইটো জানিব লাগে। সত্যযুগ-ত্ৰেতা অতীত হ'ল, টুকি ৰাখা। তাক যথাক্ৰমে কোৱা হয় স্বৰ্গ আৰু অৰ্দ্ধ (চেমি) স্বৰ্গ। য'ত দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজস্ব চলে, তেওঁলোক 16 কলা, তেওঁলোক 14 কলা। লাহে লাহে কলা কমি যায়। সৃষ্টি পূৰণিতো নিশ্চয় হ'ব নহয় জানো। সত্যযুগৰ প্ৰভাৱ বহুত বেছি। নামেই হৈছে স্বৰ্গ, হেভেন, নতুন সৃষ্টি.... তাৰেই মহিমা কৰিব লাগে। নতুন সৃষ্টিত হয়েই এক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম। প্ৰথমে পিতাৰ পৰিচয় তাৰপাছত চক্ৰৰ পৰিচয় দিয়া হয়। চিত্ৰও তোমালোকৰ লগত আছে - নিশ্চয় জগাবলৈ। এই সৃষ্টিৰ চক্ৰ ঘূৰি থাকে। সত্যযুগত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাৰ্জস্ব আছিল, ত্ৰেতাত ৰাম-সীতাৰ। এয়া হ'ল আধাকল্প, দুটা যুগ অতীত হ'ল তাৰপাছত আহে দ্বাপৰ-কলিযুগ। দ্বাপৰত ৰাৱণ ৰাজ্য। দেৱতাসকল বাম মার্গত গুচি যায় তেতিয়া বিকাৰৰ শৃংখলা (চিষ্টেম) হৈ যায়। সত্যযুগ-ত্ৰেতাত সকলো নিৰ্বিকাৰী হৈ থাকে। এক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম থাকে। চিত্ৰও দেখুৱাব লাগে, মৌখিকভাৱেও বুজাব লাগে। পিতাই আমাক শিক্ষক হৈ এনেকৈ পঢ়ায়। পিতাই নিজৰ পৰিচয় স্বয়ং আহি দিয়ে। নিজেই কয় - মই আছোঁ পতিতক পাৰন কৰি তুলিবলৈ সেয়েহে মোক শৰীৰ নিশ্চয় লাগে। নহলে কথা কেনেকৈ পাতিম। মই চৈতন্য, সত্য আৰু অমৰ। আত্মা সত্য, ৰজো, তমোত আহে। আত্মাহে পাৰন আৰু পতিত হয় সেইবাবে কোৱা হয় পতিত আত্মা, পাৰন আত্মা। আত্মাতেই সকলো সংস্কাৰ আছে। অতীতৰ কৰ্ম বা বিকৰ্মৰ সংস্কাৰ আত্মাই লৈ আহে। সত্যযুগত বিকৰ্ম নহয়েই। কৰ্ম কৰে, ভূমিকা পালন কৰে কিন্তু সেই কৰ্ম অকৰ্ম হৈ যায়। গীতাতো সেয়া লিখা আছে, এতিয়া তোমালোকে বাস্তৱত বুজি আছা। জানা যে বাবা আহিছে পূৰণি সৃষ্টিৰ পৰিৱৰ্তন কৰিবলৈ, নতুন সৃষ্টি গঢ়িবলৈ। য'ত কৰ্ম অকৰ্ম হৈ যায় তাকেই সত্যযুগ বুলি কোৱা হয় আৰু আকৌ য'ত সকলো কৰ্ম, বিকৰ্ম হয় তাক কলিযুগ বুলি কোৱা হয়। তোমালোক এতিয়া সংগমত আছে। বাবাই দুয়োফালৰ কথা বুজায়। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতো হৈছে পৰিত্ৰ সৃষ্টি, তাত

কোনো পাপ নহয়। যেতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয় তেতিয়াহে পাপ হয়। তাত বিকাৰৰ নাম নাথাকে। চিত্ৰতো সন্মুখত আছে ৰামৰাজ্য আৰু ৰাৱণ ৰাজ্য। পিতাই বুজায় - এয়া হৈছে পঢ়া। পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনেও নাজানে। এই পঢ়াতো তোমালোকৰ বুদ্ধিত থাকিব লাগে, পিতাও স্মৃতিলৈ আহে, চক্ৰও বুদ্ধিত আহি যায়। চেকেণ্ডত সকলো স্মৃতিলৈ আহি যায়। বৰ্ণনা কৰিবলৈ সময় লাগে। ইয়াৰ তিনিটা আধাৰ আছে। বৃক্ষ এনেকুৱা হয়, বীজ আৰু বৃক্ষ চেকেণ্ডত স্মৃতিলৈ আহি যাব। এইটো বীজ অমুক বৃক্ষৰ, ইয়াৰ পৰা এনেকুৱা ফল ওলায়। এয়া বেহদৰ মনুষ্য সৃষ্টিৰূপী বৃক্ষ কেনেকুৱা, ইয়াৰ ৰহস্য তোমালোকে বুজোৱা। সন্তানসকলক সকলোখিনি বুজোৱা হৈছে - আধাকল্প ৰাজবংশ কেনেকৈ চলে আকৌ ৰাৱণ ৰাজ্য হয় গতিকে যিসকল সত্যযুগ-ত্ৰেতাৰাসী, তেওঁলোকেই দ্বাপৰৰাসী হয়গৈ। বৃক্ষৰ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। আধাকল্পৰ পাছত ৰাৱণ ৰাজ্য হয়, বিকাৰী হৈ যায়। পিতাৰ পৰা যি উত্তৰাধিকাৰ পালে সেয়া আধাকল্প চলিল। জ্ঞান শুনাই উত্তৰাধিকাৰ দিলে, সেই প্ৰালন্ধ ভোগ কৰিলে অৰ্থাৎ সত্যযুগ-ত্ৰেতাত সুখ পালে। তাক সুখধাম, সত্যযুগ বুলি কোৱা হয়। তাত দুখ নহয়েই। কিমান সৰলকৈ বুজায়। এজনক বুজোৱা নে বহুতক বুজোৱা - তেন্তে এনেকৈ মনোযোগ দিব লাগে, বুজি পায়, 'হয় হয়' বুলি কয়নে? কোৱা টুকি গৈ থাক। কোনো শংকা থাকিলে সুধিবা। যি কথা কোনেও নাজানে সেয়া আমি বুজাওঁ। আপোনালোকে একোৱেই নাজানে, তেন্তে কি সুধিব?

বাবাইতো এই বেহদৰ বৃক্ষৰ ৰহস্য বুজায়। এই জ্ঞান এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা। পিতাই বুজাইছে তোমালোক ৪৪ ৰ চক্ৰত কেনেকৈ আহ। এয়া ভালদৰে টুকি ৰাখা পাছত ইয়াৰ ওপৰত বিচাৰ কৰিব লাগে। যেনেকৈ শিক্ষকে ৰচনা (নিৰন্ধ) দিয়ে পাছত ঘৰলৈ গৈ পুনৰীক্ষণ (ৰিভাইজ) কৰি আহে নহয় জানো। তোমালোকেও এই জ্ঞান দিয়া পাছত চোৱা কি হয়। খবৰ লৈ থাক। প্ৰত্যেকটো কথা ভালদৰে বুজোৱা। পিতা-শিক্ষকৰ কৰ্তব্যৰ বিষয়ে বুজাই তাৰপাছত গুৰুৰ বিষয়ে বুজোৱা। তেওঁক আহ্বানেই কৰিছা যে আহি আমাক পতিতসকলক পাৰন কৰি তোলক। আহ্বা পাৰন হ'লে তেতিয়া শৰীৰো পাৰন পায়। যেনেকুৱা সোণ তেনেকুৱা অলংকাৰ হয়। ২৪ কেৰেটৰ সোণ ল'লে, খাদ (অন্য ধাতু) মিহলি নকৰিলে তেতিয়া অলংকাৰো তেনেকুৱা সতাপ্ৰধান হ'ব। খাদ মিহলি কৰা বাবে তমোপ্ৰধান হৈ হৈছে। প্ৰথমে ভাৰত ২৪ কেৰেট বিশুদ্ধ সোণৰ চৰাই আছিল অৰ্থাৎ সতাপ্ৰধান নতুন সৃষ্টি আছিল পাছত তমোপ্ৰধান হ'ল। এয়া পিতাইহে বুজায়, অন্য কোনো মনুষ্য গুৰুসকলে নাজানে। আহ্বান কৰে আহি পাৰন কৰি তোলক। সেয়াতো গুৰুৰ কাম। বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত মনুষ্যই গুৰুৰ শৰণ লয়। বাণীৰ উৰ্দ্ধৰ স্থানতো হ'ল নিৰাকাৰ সৃষ্টি (ইনক'ৰপোৰিয়েল ৱৰ্ল্ড), য'ত আত্মাসকল থাকে। এয়া হ'ল সাকাৰ সৃষ্টি (ক'ৰপোৰিয়েল ৱৰ্ল্ড)। এয়া হৈছে দুয়োৰে মিলন। তাততো শৰীৰ নাথাকে। তাত কোনো কৰ্ম নহয়। পিতাৰতো গোটেই জ্ঞান আছে। নাটকৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি তেওঁক কোৱাই হয় জ্ঞানপূৰ্ণ। তেওঁ চৈতন্য সত্য-চৈতন্য-আনন্দ স্বৰূপ হোৱাৰ বাবে তেওঁক জ্ঞানপূৰ্ণ বুলি কোৱা হয়। আহ্বানো কৰে হে পতিত-পাৰন, জ্ঞানপূৰ্ণ শিৱবাবা, তেওঁৰ নাম সদায় 'শিৱ'ই হয়। বাকী আত্মাসকল সকলো আহে ভূমিকা পালন কৰিবলৈ। সেয়েহে ভিন্ন ভিন্ন নাম ধাৰণ কৰে। পিতাক আহ্বান কৰে কিন্তু তেওঁলোকৰ একো বোধ নাথাকে। নিশ্চয় ভাগ্যশালী ৰথো থাকিব, য'ত পিতাই প্ৰৱেশ কৰি তোমালোকক পৱিত্ৰ সৃষ্টিলৈ লৈ যাব। সেয়েহে পিতাই বুজায় - মৰমৰ সন্তানসকল, মই তেওঁৰ শৰীৰত আহোঁ যি বহুত জন্মৰ অন্তত আছে, সম্পূৰ্ণ ৪৪ জন্ম লয়। ভাগ্যশালী ৰথত আহিবলগীয়া হয়। প্ৰথম নম্বৰততো হৈছে শ্ৰীকৃষ্ণ। তেওঁ হৈছে নতুন সৃষ্টিৰ মালিক। আকৌ তেৱেঁই অৱনমিত হয়। সতাপ্ৰধানৰ (গ'ল্ডেনৰ) পৰা সতো (চিলভাৰ), তমো (ক'পাৰ), তমোপ্ৰধান (আইৰণ এজত) যুগত আহি উপনীত হয়। এতিয়া আকৌ তোমালোক তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতাপ্ৰধান হৈ আছ। পিতাই কয় - কেৱল মোক নিজৰ পিতাক স্মৰণ কৰা। যাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিলোঁ তেওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) আত্মাততো অলপমানো জ্ঞান নাছিল। তেওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ সেয়েহে তেওঁক ভাগ্যশালী ৰথ বুলি কোৱা হয়। নহ'লেতো সকলোতকৈ উচ্চতো এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়, এওঁলোকৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিব লাগে। কিন্তু তেওঁলোকৰ শৰীৰত পৰমাত্মা প্ৰৱেশ নকৰে সেইবাবে তেওঁলোকক ভাগ্যশালী ৰথ বুলি কোৱা নহয়। ৰথত আহি পতিতসকলক পাৰন কৰি তুলিব লাগে, তেন্তে নিশ্চয় কলিযুগী তমোপ্ৰধান হ'ব নহয় জানো। নিজেই কয় - মই বহুত জন্মৰ অন্তত আহোঁ। গীতাতো সঠিক শব্দ আছে। গীতাকেই সৰ্বশাস্ত্ৰৰ ভিতৰত শিৰোমণি বুলি কোৱা হয়। এই সংগমযুগতেই পিতা আহি ব্ৰাহ্মণ কুল আৰু দেৱতা কুল প্ৰতিষ্ঠা কৰে। বহুত জন্মৰ অন্তত অৰ্থাৎ সংগমযুগতহে পিতা আহে। পিতাই কয় - মই বীজৰূপ হওঁ। কৃষ্ণতো হৈছে সত্যযুগৰ বাসিন্দা। তেওঁক অন্য স্থানততো (যুগততো) কোনেও দেখা পাব নোৱাৰে। পুনৰ্জন্মততো নাম, ৰূপ, দেশ, কাল সকলো সলনি হৈ যায়। চাৰিত্ৰিক বৈশিষ্ট্যই সলনি হৈ যায়। প্ৰথমতে কনমানি শিশু সূন্দৰ হয় তাৰপাছত ডাঙৰ হয় তেওঁ আকৌ শৰীৰ ত্যাগ কৰি অন্য সৰু শৰীৰ লয় (শিশু হয়)। এই ৰচি থোৱা খেলখন নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। অন্য শৰীৰ ল'লে তেতিয়া তেওঁক কৃষ্ণ বুলি নক'ব। সেই অন্য শৰীৰৰ নাম আদি বেলেগ হ'ব। সময়, চাৰিত্ৰিক বৈশিষ্ট্য, তিথি-তাৰিখ আদি সকলো সলনি হৈ যায়। বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোল হুবহু পুনৰাবৃত্তি হয় বুলি কোৱা হয়। গতিকে এই নাটক পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকে। সতো, ৰজো, তমোত আহিবই লাগে। সৃষ্টিৰ নাম, যুগৰ নাম সকলো সলনি হৈ থাকে। এতিয়া এয়া হৈছে সংগমযুগ।

মই আহোঁৱেই সংগমত। মই তোমালোকক গোটেই বিশ্বৰ সত্য ইতিহাস-ভূগোল শুনাওঁ। আদিৰ পৰা অন্তলৈকে অন্য কোনেও নাজানেই। সত্যযুগৰ আয়ুস কিমান আছিল, এয়া নজনাৰ বাবে লাখ লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত সকলো কথা আছে। তোমালোকে ভিতৰি এইটো দৃঢ় কৰিব লাগে যে পিতা, পিতা-শিক্ষক-সংগুৰু হয়, যিজনে পুনৰাই সতোপ্ৰধান হ'বলৈ বহুত ভাল যুক্তি (উপায়) শুনায়। গীতাতো আছে দেহ সহিত দেহৰ সকলো ধৰ্ম এৰি নিজক আত্মা বুলি বুজা। নিজৰ ঘৰলৈ নিশ্চয় উভতি যাব লাগিব। ভক্তি মার্গত ভগৱানৰ ওচৰত যাবৰ কাৰণে কিমান পৰিশ্ৰম কৰে। সেয়া হৈছে মুক্তিধাম, কৰ্মৰ পৰা মুক্ত। আমি নিৰাকাৰ লোকত গৈ বহোঁ। ভাৱৰীয়া ঘৰলৈ গ'ল তেন্তে ভূমিকা পালন কৰাৰ পৰা মুক্ত হ'ল। সকলোৱে বিচাৰে আমি যেন মুক্তি পাওঁ। মোক্ষতো কোনেও পাব নোৱাৰে। এইখন নাটক অনাদি-অবিনাশী হয়। কোনোৱে কয় এই অহা-যোৱাৰ ভূমিকা আমাৰ পচন্দ নহয়, কিন্তু এইক্ষেত্ৰত একো কৰিব নোৱাৰে। এইখন অনাদি নাটক ৰচি থোৱা আছে। কোনেও মোক্ষ পাব নোৱাৰে। সেই সকলোবিলাক হ'ল অনেক প্ৰকাৰৰ মনুষ্য মত। এয়া হৈছে শ্ৰীমত, শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলাৰ। মনুষ্যক শ্ৰেষ্ঠ বুলি কোৱা নহয়। দেৱতাসকলক শ্ৰেষ্ঠ বুলি কোৱা হয়। তেওঁলোকৰ আগত সকলো নতশিৰ হয়। তেন্তে তেওঁলোক শ্ৰেষ্ঠ নহ'ল জানো। কৃষ্ণ হৈছে দেৱতা বৈকুণ্ঠৰ ৰাজকুমাৰ। তেওঁ ইয়ালৈ কেনেকৈ আহিব। তেওঁ গীতাও শুনোৱা নাই। শিৱৰ আগত গৈ কয় - আমাক মুক্তি দিয়া। তেওঁতো কেতিয়াও জীৱনমুক্তি, জীৱনবন্ধনত নাহেই সেইবাবে তেওঁক আহ্বান কৰে যে মুক্তি দিয়া। জীৱনমুক্তিও তেওঁ দিয়ে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) আমি সকলো আত্মাৰূপত ভাই ভাই হওঁ, এইটো পাঠ দৃঢ় কৰিব আৰু কৰাব লাগে। নিজৰ সংস্কাৰক স্মৃতিৰ দ্বাৰা সম্পূৰ্ণ পাৱন কৰি তুলিব লাগে।

(2) 24 কেৰেট বিশুদ্ধ সোণ (সতোপ্ৰধান) হ'বৰ বাবে কৰ্ম-অকৰ্ম-বিকৰ্মৰ গুঢ় গতি বুদ্ধিত ৰাখি এতিয়া কোনো বিকৰ্ম কৰিব নালাগে।

বৰদান: সময়ত প্ৰতিটো গুণ বা শক্তিক ব্যৱহাৰ কৰোঁতা অনুভৱী মূৰ্ত হোৱা
ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ বিশেষত্ব হ'ল অনুভৱ। যদি এটাও গুণ বা শক্তিৰ অনুভূতি নহয় তেন্তে কেতিয়াবা নহয় কেতিয়াবা বিঘ্নৰ বশীভূত হৈ যাব। এতিয়া অনুভূতিৰ পাঠ্যক্ৰম আৰম্ভ কৰা। প্ৰতিটো গুণ বা শক্তিৰূপী সম্পদ ব্যৱহাৰ কৰা। যি সময়ত যিটো গুণৰ আৱশ্যকতা হয় সেই সময়ত তাৰ স্বৰূপ হৈ যোৱা। জ্ঞানৰ ৰীতিৰে বুদ্ধি ৰূপী চন্দুকত (লকাৰত) সম্পদ ৰাখি নথ'বা, ব্যৱহাৰ কৰা তেতিয়া বিজয়ী হ'ব পাৰিব আৰু "বাঃ ৰে মই"ৰ গীত সদায় গাই থাকিব।

স্লোগান: স্পৰ্শকাতৰ (দুৰ্বল) সংকল্প সমাপ্ত কৰি শক্তিশালী সংকল্প ৰচোঁতাজনহে 'ডবল্ লাইট' হৈ থাকে।

!! ওঁম্ শান্তি !!